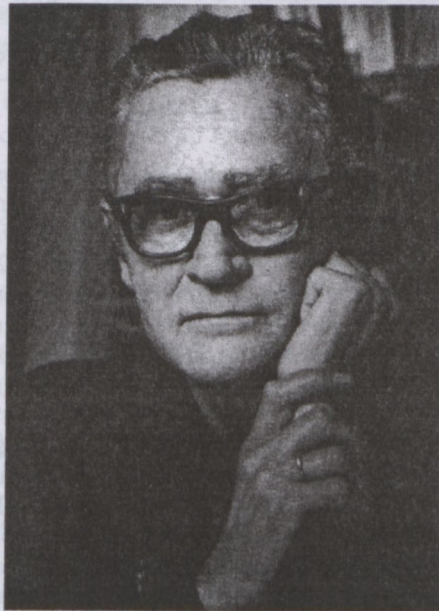

igazi parlament, eladdig interpelláció sem volt. Nagyobb dicsősége volt ez, mint 1968-ban kapott József Attila-díja. (A mindig kontraszelektív díjazásról pedig az volt a véleménye: mifelénk a díjakat *adják*, nem pedig *kapják*.)

Kedvderítő, egyszerű jelenségéről sokat mesélhetnének vendéglők, csárdák, talponállók, restik – vidéki könyvtárak és könyvtáros szépasszonyok. Márkás, régi írógépe is mesélhetne, s az „öregbot” is, amivel egyre kínzóbb lábfejéi miatt utolsó évtizedében járt. Tacskó Pajti kutyája is mesélhetne, szatymazi szőleje is, aminek rövid ideig „földbirtokosa” volt. (Dehát el kellett adni, mert a szőlőből bor lett, a bort pedig meg kellett inni. Ezt a metamorfózist egy idő után nehezen viselte el Irma asszony.)

Megakadok a szónál, hogy *mese*. Írt egyszer egy karcolatot Mesemánia címmel, és rádiójátékot is, aminek ő maga volt a narrátora: Nem mese ez, gyermek. Pedig, visszarevédve a mából, mintha sok minden mese lett volna, holott tudhatjuk, nem volt az. Ars poetica helyett írta meg Kútásás című novelláját. A félig beomlott, poshadt, bűdös vizű kút helyett újat kellett ásni a tanyán. Ő, a legkisebb fiú is részt vett a munkában az első világháborúból való gyalogsági ásóval. Sőt: neki, mint legkisebbnek kellett a hatalmas mélyített gödör legalján maradnia, amikor már megjelent a víz. Az akácából eszkábált koszorúban ugyanis nem fért volna el más. S ő, dideregve az iszapos vízben, a földmélység hidegében, lapátolta a vödörbe az iszap sűrjét, hogy süllyedjen minél mélyebbre a koszorú, fakadjanak meg minél mélyebbről a tiszta víz erei. Vacogott, de dolgozott serényen, mígnem édesanyja sikoltozására ki nem húzták az immár megindult kút jégvermes gödréből. Meleg ruhákkal, dunyhákkal betakargatták, de ő vigasztalhatatlanul sírt. A kisásót a kútban felejtette. „Ma is ott van, annak a kútnak az iszapjában.” S így igaz ez, ha nincs is már meg az a kút. De tudjuk, hogy volt, és tiszta vizet adott.

MOCSÁR GÁBOR